

[Henry Christensen.]

for Blechingberg selv, men naturligvis også for det udenrigsministerium, i hvis tjeneste han var.

Af dommen fremgår det, at Blechingberg har oplyst, at han dels var blevet meget chokeret, dels havde fortalt sine kolleger i udenrigsministeriet om hændelsen — senere fortalte han så også chefen for politiets efterretningstjeneste derom. Om-talen til politiets efterretningstjeneste sker i 1955, men hvor meget senere er det? På hvor tidligt et tidspunkt hører man i udenrigsministeriet noget som helst om en affære i forbindelse med Blechingberg i Polen og de særlige oplevelser, han havde dér? (Statsministeren [H. C. Hansen]: Det har jeg sagt!). Det stemmer i hvert fald ikke overens med den forklaring, Blechingberg selv har givet — som jeg dog naturligvis ikke skal bygge på. Jeg vil imidlertid bede om, at dette forhold bliver yderligere klarlagt, for jeg synes ikke, det blev helt klart ved den højtærede statsministers redegørelse. Det synes i hvert fald, som om man, da man giver sig til at se nærmere derpå, har taget det forholdsvis roligt, at man altså ikke er blevet opskræmt deraf i udenrigsministeriet. Det kan jeg egentlig ikke forstå at man ikke blev. Jeg kan ikke forstå, at man i en sådan situation bliver beroliget, fordi der ikke er givet en tjenstlig indberetning. Det forekommer mig, at man snarere måtte blive foruroligt over, at dette ikke skete. Jeg går ud fra, at den højtærede statsminister vil være enig med mig i, at et sådant forhold normalt måtte kræve, at der med det samme blev givet en tjenstlig indberetning. Det skete altså ikke, og man blev snarere beroliget derved end det modsatte.

Vi ved, at der for en række af vore allierede inden for NATO er betydelig strenge forholdsordrer i spørgsmålet om den diplomatiske forbindelse med østlandene og de former, hvorunder denne foregår. Jeg kunne i og for sig have lyst til at spørge — også på baggrund af episoden i Warszawa i 1953 — om der her gælder strenge eller relativt strenge forholdsordrer af samme art som i en række af vore allierede lande. Det forekommer mig, at hele dette forhold burde have været vurderet anderledes, det burde sammen med hele det øvrige billede, hvoraf jeg bare har kunnet optrække nogle

enkelte streger, og efter de oplysninger, man havde på daværende tidspunkt, have givet mistanke om, at det var i allerhøjeste grad betænkeligt eller uforsvarligt at placere Blechingberg i en stilling i udlandet, endda i Bonn, som efter vor opfattelse er et af centrene for den større spionagevirksomhed.

Jeg mener altså ikke, det er rimeligt og rigtigt at udtrykke sig så stærkt, som den højtærede statsminister gjorde det, da han sagde, at han ikke ser rettere, end at det ville være urimeligt at forlange, at man skulle have regnet med Blechingberg som potentiel landsforræder. Efter det, der måtte foreligge oplyst på det pågældende tidspunkt, efter det, man kunne vide, kan jeg ikke være enig i den absolutte bedømmelse, som den højtærede statsminister gav udtryk for.

Nu skete der imidlertid det, at man udsendte Einar Blechingberg til Bonn. Den højtærede statsminister siger, at det var på ingen måde en forfremmelse, det var snarere det modsatte, og der angives to grunde dertil; den ene grund var, at han var upålidelig i pengesager, den anden grund var den manglende samvittighedsfuldhed ved sagernes tjenstlige behandling, der var konstateret i 1955. Det førte altså til, at man anbragte Blechingberg i en stilling i Bonn, som man siger ikke var en forfremmelse, men som dog i hvert tilfælde betød et anseligt økonomisk fremskridt for ham i den givne situation. Det vil nok have overrasket mange at erfare disse konsekvenser. Vi kender almindeligvis til en række tilfælde, hvor tjenestemænd har gjort sig skyldig i tjenesteforseelser, selv om det dog lykkeligvis er sjældne tilfælde her i landet. Vi ved også, at man sædvanligvis behandler sådanne tilfælde med stor strenghed inden for de store tjenestemandsområder; hvis det f. eks. drejer sig om et postbud, skal der kun en meget lille forseelse til, før den betyder omgående afskedigelse uden pension. De fleste af tingets medlemmer har jo nok været ude for tragiske eksempler på sådanne sager.

Jeg har personlig haft kendskab til et tilfælde, hvor det drejede sig om en embedsmand, der havde fået bevilget et tjenestemandslån; papirerne lå klar, og lånet ville komme i løbet af et par dage, men han stod nu med den presserende betaling, som